Maria Orban

Oameni mari

NEMIRA

Ilustrația copertei: Andreea Moise
Redactor: Eli BĂDICĂ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ORBAN, MARIA
Oameni mari / Maria Orban. - Bucureşti : Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0693-7

821.135.1

Maria Orban
OAMENI MARI

© Nemira, 2020

Tiparul executat de Alpha Print SRL

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0693-7

1.

Sunt în cadă. E duminică seara. Din boxele pe care Seba le-a pus prin toată casa răsună Moby. Calm și trist, așa cum îmi place mie: *In my dreams I'm dying all the time...*

Stau, pur și simplu. N-am chef nici să mă spăl, nici să ies. Apa e călâie și miroase a magnolie din China și a ulei de susan. Așa scrie pe etichetă. Ridic pe rând un picior, apoi pe celălalt, o mână, apoi pe cealaltă, într-un fel de coregrafie ciudată, care să alunge oboseala. Tace și Moby și ar fi o liniște perfectă dacă nu l-aș auzi pe Seba mișcându-se de colo-colo pe hol. Mă enervează, dar mă aud strigând altceva: *Ne-apucăm și noi să facem ordine? De mâine?!* De parcă numai ordinea lipsește în casa asta.

Zgomotul încetează și, după câteva secunde, Seba intră în baie, lasă capacul pe WC și se așază. Rămâne așa, în tăcere, privindu-mă, iar eu simt că mi se strânge pielea și îmi vine să

trag de ea ca de o haină rămasă mică. Cuvintele cad greu și, odată cu ele, și spațiul parcă se strânge în jurul meu: *Eu nu mai pot. Până aici am putut. Nu mai pot*.

După aceea, se ridică și iese, cu aerul lui ușor nefericit, ușor absent de care m-am îndrăgostit odată, nu chiar atât de demult.

Apa e deja rece și puțin tulbure. Se aude Moby din nou, dar mie îmi vine să urlu: *Stoooop!*

Revăd scena asta în fiecare zi. În fiecare dimineață, mai precis. Înainte de prima țigară, stau cu ochii închiși și fac un fel de reconstituire. Îmblânzesc realitatea.

Ce am mai vorbit în noaptea aia mi-e destul de neclar. Știu doar că-mi sunau în cap cuvintele lui și verbul *a putea* conjugat la tot felul de timpuri, *eu nu mai pot*, *până aici am putut*, *nu voi putea* și mă minunam că a fost nevoie doar de câteva fracțiuni de secundă pentru ca viața să mi se schimbe total. Câteva zile mai târziu, am vrut să văd cât durează *Porcelain*, melodia care se auzea înainte de replicile noastre.

3 minute și 15 secunde. Astea au fost ultimele mele momente de naivitate perfectă.

Abia după o săptămână, Seba a recunoscut totuși că era posibil să se fi îndrăgostit de altcineva, și asta m-a făcut să mă simt mult mai bine. Nu pentru că eram eu *sălbatică, nevrotică și deprimată* ne despărțeam noi. *Ciudată*. Nu. Și toate epitetele astea care veneau șuvoi pentru că le tot repeta nu mă mai afectau, pentru că Seba nu mai era Seba, era un străin, vrăjit de altcineva. Iar eu puteam să termin cu toată tristețea din ultimul an și să încep de la zero.

E devreme, abia ora 6:00. Nicio rază nu pătrunde prin draperiile groase, cred că soarele nici nu a răsărit încă, e amestecul ăla indecis de lumină și de întuneric, iar eu am aceeeași senzație de lehamite, îmi vine să rămân sub plapumă, să mă pitesc bine de tot. Atât doar că nu sunt în casa mea, aici nu e locul meu, nu pot să hibernez sub nicio formă atât cât aș vrea.

Cineva trage apa la baie, după câteva secunde se aude și ușa de la dormitor, Bruno ridică ușor capul și, când vede că sunt cu ochii larg deschiși, sare direct lângă mine, în pat. Stăm așa, într-un fel de îmbrățișare, și îmi place să aud cum inima lui bate repede-repede. Pe urmă oftează, habar nu aveam până la el că și câinii fac asta, cine știe ce o fi și în mintea lui...

Demult, când eram mică, îmi plăcea la nebunie să stau în pat și să o ascult pe maică-mea pregătind micul dejun. Era fain să ghicesc zgomotele mici pe care le făcea prin bucătărie: hârșâitul scaunului, sfârâitul chibritului cu care aprindea focul și punea apa la fiert pentru cafea și ceai, scârțâitul ușii de la cămară, unde țineam pâinea. În scurt timp venea și tata, își aprindea o țigară, tușea de câteva ori, poate chiar înjura, ea îl certa, după care mă striga și pe mine să vin la masă.

E liniște, Carmen și Vlad probabil mai dorm, se aude doar hârâitul unui mixer, Anda de la 1 le pregătește gemenilor ceva de mâncare. Abia pe la 6 jumate vine mașina să ia gunoiul, o să coboare toc, toc și Miha de la doi, ușa de la intrare va fi trântită de câteva ori și muzica lui Emil de la parter va umple holul bătrânicios al blocului cu două etaje și acoperiș ascuțit, de țigle.

Nu mai am stare, mă duc să alerg, îmi spun, mă ridic și fac câteva exerciții de încălzire. Merg repede la baie, mă spăl pe

dinți, pe față, intru iar în dormitor să iau treningul și, chiar când trec pe lângă bucătărie, aud: *Heeei, pot să vin și eu cu tine?*

Nuuuu. Nuuuu. Cine naiba m-a pus să-i promit lui Vlad că într-o zi am putea să alergăm împreună?

Îl analizez rapid și îmi dau seama repede că nici nu prea am ce să-i reproșez. Pare să fie echipat ca la carte, are toate produsele pe care le-am căutat și eu, în variantă feminină: tricou de alergare Asics, șort de alergare Kalenji, încălțăminte de alergare Salomon. Pfuuuua, pe-astea a dat o groază de bani!

– Am citit că papucii sunt foarte importanți, spune încet când vede că nu mai ridic privirea de jos.

– Sunt.

Are și o centură tot Kalenji, cu suport pentru bidonul de apă. Când am vorbit mai demult că ar vrea și el să vină într-o dimineață la alergat, nu am crezut că vorbește chiar atât de serios. Problema e că nu prea mă pricep să alerg cu cineva, nu știu cum să-mi adaptez ritmul la celălalt, așa încât să nu am senzația aia tâmpită că am renunțat cu totul la al meu. Mă mai uit o dată spre el și, pentru că îl văd zâmbind, zic OK și ieșim împreună pe ușă. După câteva minute de mers în tăcere, îl aud:

– Am o aplicație care-mi spune cât alerg, cu ce viteză și câte calorii consum. Samsung Health. Tu ce folosești?

Exact de discuții de-astea tehnice n-am nevoie. Noroc că nu așteaptă vreun răspuns. Îl privesc cu coada ochiului cum se agită să se țină după mine și să-mi explice planul lui de a alerga la un maraton. Hopa, stai!

– Maraton? Ai zis că nu ai mai alergat până acum. Nu vrei să-ncepi cu ceva mai ușor?

– Păi... cum zici tu.

Îmi vine să râd. Vlad ăsta nu pare deloc genul de tip cu care umblă Carmen, nu știu unde l-a găsit. Puțin nesigur, puțin naiv, zâmbăreț, e mai degrabă din liga mea. Uite că reușește să se și împiedice – fără să cadă, totuși. E bine. Mă opresc și îi spun pe un ton categoric, ca să fie clar că l-am avertizat:

– Eu nu mă pricep. Alerg așa, haotic. N-am nicio aplicație pe telefon, nimic. Nu mă interesează. Știu că merg pe jos până la lac, îmi fac turele și mă întorc. Asta e tot.

– Bine, spune puțin descumpănit. E bine și așa.

– OK.

Cele câteva minute care au rămas până la lac le parcurgem în liniște totală. Îl simt că e puțin stresat, ce-i drept, și eu sunt, tot nu m-am lămurit cum să fac, să impun un ritm sau nu, să vorbesc puțin sau nu, să...

– O știi de mult pe Carmen?

– Da. Din liceu. De ce?

– Așa. Sunteți foarte diferite.

Părem foarte diferite. În esență, semănăm, aș putea să-i spun, avem aceleași frici, venim din familii cu tați alcoolici și mame acaparatoare, dar tac, cum ar fi să trântești adevăruri dintr-astea la prima conversație? E nevoie de timp și de atmosferă să faci destăinuiri, nu așa, hodoronc-tronc. Tac și îl las să creadă ce vrea, e doar un străin, în curând mă mut, iar el cine știe cât mai rezistă pe lângă Carmen. Mai trântește una:

– Și eu am divorțat. Acum trei ani. Să știi că în timp o să fie mai bine.

Mă uit la el într-un fel care ar trebui să oprească șirul confesiunilor. Se pare că nu funcționează, pentru că mai zice câte ceva despre fosta lui soție, pe care a înșelat-o de prost ce a fost, și cum nu a putut aia să-l ierte. Cum s-au mai chinuit câteva luni și l-a înșelat și ea... Ce chestie, părea așa, inofensiv, și uite că el a dat-o de gard primul, mă gândesc, apoi mai zice și că cel mai greu i-a fost în ultimul an, pentru că a avut insomnii.

Acum tace. Mă uit pe furiș spre el și îl văd cum își mușcă buza de jos, așa face și Seba când e agitat, probabil că milioane de alți oameni au același tic, și brusc mi se face dor de el, și simt cum mă înțeapă ochii și îmi vine să plâng. Mă scutur puțin, de parcă mi-ar fi frig dintr-odată, de fapt, chiar îmi e, nu e doar în mintea mea frigul ăsta, și îmi aprind o țigară. Așa mi se întâmplă uneori: stau undeva, ascult sau vorbesc cu cineva și simt că, dacă nu fumez, o iau razna. De-a binelea. Simt că îmi explodează creierul. Și tremurul corpului, bătăile rapide ale inimii, privirea agitată care caută pachetul, bricheta, vocea uscată, aspră, toate se potolesc când trag primul fum.

Îl aud spunând cu teamă:

– Păi, ce faci? Fumezi? Acum?

– Da. Mă relaxează.

– Și mai poți să alergi?

– Da, bine-mersi. Zece ture.

Iar e șocat, îmi dau seama după privirea lui – sau o fi prea puțin pentru el, dracu' știe!

– De ce zece?

– Pentru că nu apuc să mă satur și nu mi-e greu să vin și mâine.

Stăm așa, în liniște, eu îmi savurez țigara, el tace, apoi alergăm. La început, pare simplu, felul în care respir, felul în care tălpile se ridică și revin ușor pe pământ, mintea care se eliberează și nu mai merge alandala, toate par așa, într-o armonie totală. Filmul se rupe la tura a patra, când mă întreb la ce bun și cu alergatul ăsta, e întrebarea care se ține scai de mine, orice aș face, chiar și atunci când am senzația că sunt bine, la locul meu. E ca un fel de prag. De obicei, trec dincolo de el și lucrurile se așază. Dar nu mă bazez că asta se va întâmpla la nesfârșit.

De la tura a șaptea, alerg deja mecanic, doar că acum îl simt pe Vlad gâfâind în spatele meu și zgomotul ăsta mă deranjează. Nu înțeleg de ce se tot străduiește să se țină după mine. Măresc ritmul și el accelerează. Când mă ajunge, îl privesc și mă și sperii de cât e de roșu. Fir-ar! Am mai avea o tură și ceva, dar parcă mi-e milă de el sau e un soi de duioșie, ceva, oricum, un sentiment enervant, așa că mă trezesc spunând:

– Am obosit.

Respiră ușurat – sau poate doar mi se pare. Înaintăm tăcuți, unul lângă celălalt, până la linia de sosire.

Acasă, Carmen ne privește uimită. Așa, după duș, curați și veseli, ai zice că ieșirea a fost un succes.

– Sportivii mei! Data viitoare poate îl scoateți și pe Bruno.

– Glumești. Una e să alergi, alta e să plimbi câinele, îi zic în timp ce încerc să îmi usuc părul cu un prosop.

Când văd că nu mai e cafea în cutie, mă panichez. Nu-i bine, nu-i bine, murmur în gând, de ce dracu' sunt toate altfel în dimineața asta?

– Hei, uite aici. Ți-am făcut eu la ibric. Așa îți place, nu?

Și eu, și Carmen căscăm ochii mari.

– Oaaaaa, mersi!

Ce fain e să fie cineva atent la tine, uitasem senzația, până la urmă, dimineața asta nu e chiar așa împovărătoare cum am crezut. Nici nu știu ce să mai zic. Vlad o sărută pe Carmen și îmi face și mie cu mâna.

– O zi fainăăă! mă aud strigând.

Ușa se închide și pe Carmen o pufnește râsul.

– Ca să vezi, l-ai cucerit pe Vlăduț!

Dau din cap la mișto, și o aud iar, în timp ce își ia haina din cuier:

– Totuși nu te obișnui cu el, că nu se știe cât mai vine pe-aici.

– Păcat. E mult peste tipii cu care umbli tu de regulă. Și arată și bine.

– Nu e genul meu.

– Adică nu are 50 de ani și nu e însurat?

– Dan are 45.

Râdem amândouă și, când o văd că se așază pe bancheta din hol, îmi dau seama că urmează o discuție scurtă și serioasă. Are fața aia cu un aer sever, nicio urmă de zâmbet, m-ar și speria dacă n-aș fi deja copleșită de fricile mele.

– Te-ai mai gândit? Vii cu mine?

Mă uit la ea și ridic din umeri.

– Băi, dar ești culmea. Trei zile în Praga îți strică? Zi și tu!

– Nu prea am nici bani.

– Nu e nevoie de bani, doar așa, de mâncare și băutură. E un infotrip asigurat de ei și mi-au zis că am voie să aduc pe cine vreau. Deci?

Tac. Nu am chef de nicio Praga, abia mă mișc în orașul ăsta mic, i-am mai spus de câteva ori, dar ea e încăpățânată, iar eu sunt toantă, că nu știu să refuz politicos. Acum vreo zece ani, aș fi vrut din toată inima să hoinăresc prin metropole. Cred că și un aeroport mi-ar fi fost de ajuns, acolo am avut întotdeauna senzația că mă pierd cel mai bine, că în toată mulțimea aia sunt mică și nesemnificativă cu toate problemele mele, dar fac totuși parte dintr-un întreg.

– Ai vorbit cu avocatul?

Tresar și Bruno, care e lipit de mine, se ridică speriat

– Nu. Ți-am zis că nu e nevoie de niciun avocat. Nu vreau decât să mă întâlnesc azi cu Seba. Atât.

Ignor privirea dezaprobatoare, pun mâna pe telefon și caut rapid în agendă: Sandu, Savin, Seba. Literele îmi joacă în fața ochilor, apăs receptorul verde și aștept, și aștept, iar Carmen deja bâțâie din picior.

– Nici să răspundă la telefon nu are curaj, și tu mai crezi c-o să rămâneți prieteni, c-o să faceți schimb de bârfe la o cafea, adaugă pufnind disprețuitor, își ia geanta, cheile și iese pe ușă.

Mă uit la Bruno, care lenevește sub masă, și mă gândesc că l-aș lua cu mine atunci când mă voi muta. Adică în curând. Sper.

– Ce zici? Vii? îl întreb mângâindu-l și el scoate iar un fel de oftat.

Mai apăs o dată receptorul verde și aștept, inima bate mai tare, și mai tare, dar nimeni nu e dincolo, vocea gravă și egală a lui Seba nu se aude de nicăieri.

Trebuie să vorbim scriu și apăs *send*.

Poate că acum e o situație complicată, dar știu sigur că o să trecem peste.

E o dimineață frumoasă, beau cafea, fumez, stau tolănită în fotoliul Ikea și nu mă grăbesc nicăieri. Ar trebui să mă simt bine. Mâine semnez actele de divorț. Ar trebui să mă simt bine, dar e atâta liniște în jur, de mă furnică pielea capului și îmi vine să mă scarpin, și să mă scarpin, până la sânge. Mă ridic deodată.

Când eram mică, aveam senzația că nimic rău nu se poate întâmpla dacă dau drumul la radio. Credeam că oamenii ăia de-acolo, din cutie, nu au cum să vorbească despre tot felul de chestii decât dacă totul e în ordine. Altfel, mi-ar transmite un mesaj, mă gândeam. Ar da un semn, ceva. Ar spune *Rucsandra, tatăl tău e în pericol* sau *Tatăl tău nu mai vine acasă* sau...

În fiecare seară, îl așteptam cu urechile ciulite și ascultam de-a valma teatru radiofonic, știri, romanțe. Maică-mea se învârtea pe lângă mine, bombănind, dar mie nu-mi era teamă. După ce auzeam cheia răsucindu-se în broască mă ridicam fericită, fugeam în dormitor și adormeam imediat.

Carmen nu are radio. Și nici muzică nu se aude aproape niciodată. De fapt, mint. Are un CD pentru exercițiile yoga și atunci susură niște ape și bate un vânt, care pe mine mă întristează de mor. În schimb, are televizoare peste tot. Cu ecrane mari și plate. Astea îmi plac. Când rămân singură, în fiecare cameră vorbește altcineva. De exemplu, acum, la bucătărie, apăs pe butonul roșu și o voce calmă de femeie umple încăperea: *În fiecare zi, aruncăm la gunoi fără să clipim lucruri care au un mare potențial, căci tehnologii incredibile le pot transforma și refolosi, readucându-le la viață sub formă de minuni moderne.*

2.

– Băi, ce bibelouri hidoase avea femeia aia, n-am văzut în viața mea așa ceva, zice Oana, aruncând o privire indignată spre blocul plin cu garsoniere.

Mă pufnește râsul. Se vede că nu prea a mai umblat de mult prin cartierele de la periferie, de-aia i se rotesc ochii în toate părțile, scandalizați. Apoi, exact când să-și dezlege bicicleta, se împiedică de o cutie mare de plastic și e cât pe ce să cadă.

– Habar n-ai ce adună oamenii prin case. Cu cât e locul mai mic, cu atât găsești mai multe!

– Clar. Dar zi și tu acum, dac-ai face un top de hidoșenii, iepurele ăla mare, ciobit la ochi, n-ar fi pe locul 1?

– Nu știu dacă pe primul, dar în top 5, sigur, spun în timp ce trag de fermoarul hanoracului și strâng tare de ghidonul bicicletei. E început de vară cu aer tăios, de munte, și parcă mă trec așa, niște dâre de rece prin tot corpul.

Am văzut eu urâțenii și mai mari, nu am chef să-i povestesc, de regulă Oana are un aer atât de candid, că nu îmi vine să-i spun nimic ce ar putea să o deranjeze sau să o contrarieze în vreun fel. E tare frumoasă și azi, s-a îmbrăcat cu pantalonii vișinii de in, are o ie cu mov și portocaliu, niște papuci verzi, e un curcubeu toată. Femeia-curcubeu. Nu, chiar nu vreau s-o întristez, așa că tac.

Nici mie nu îmi place că am ajuns să caut garsoniere pe la marginea orașului. Fiecare vizionare mă deprimă îngrozitor, pentru că toate locurile astea au un fel de energie negativă, stătută, așa, ca un halo, și e greu să cari după tine aerul ăla, poveștile oamenilor, mirosurile, culorile stridente. Din cauza asta nu verific niciodată țevi, instalații, nu caut sub chiuvetă sau după vreun dulap, așa cum mi s-a spus că e bine să fac, ca să nu descopăr cine știe ce porcării abia după ce mă mut. Uneori, mi se întâmplă să intru în câte o cameră și să îmi imaginez imediat că sunt sub un clopot de sticlă, pentru ca nicio vibrație negativă să nu se lipească de mine. Carmen mi-a zis de exercițiul ăsta. Câteodată funcționează. Azi n-a mers deloc. Din păcate, figura proprietarei cu gură mare și gingii vinete m-a lovit direct, până să-mi mai iau eu armura. Nu am putut să mai fiu atentă la nimic, încercam să mă țin cât mai departe de ea, să evit mirosul care putea să vină de acolo, dintre dinții pătați cu resturi de mâncare. A fost o probă de rezistență, ce mai, sunt o învingătoare, îmi spun acum, păcat că nu mă simt așa.

Oana e cu ochii în pământ, eu, mai mult din inerție, mă uit pe sus și uite de-asta facem noi echipă bună, parcă am fi doi cowboy bătrâni, obosiți, pășind agale, pe un drum pustiu. Niște

Ennio Morricone ar mai trebui acum pe fundal. Și nu trec câteva secunde că de undeva, de la o fereastră deschisă, vin versurile astea faine, *Turn me on, take me for a hard ride, burn me out, leave me on the otherside* și mi-aduc imediat aminte de prima vară de după facultate, când m-am întors în Brașov, și de reîntâlnirea cu Oana, de care nu mai știam nimic de când se mutaseră ai ei din blocul nostru.

– Vezi ce semn bun? spune Oana și adaugă: măcar știm că cineva pe aici ascultă Rock FM.

– Doar Rock FM? De ce nu îndrăznești mai mult? Poate e vreun fan RHCP și are album. Chiar! Tu mai știi cum arăta Anthony în clipul ăla, cum gesticula și i se vedeau pătrățelele?

– Ești varză, ce pătrățele visezi?

– Da, mă...

Oana îmi face semn să tac și acum așteptăm amândouă să vedem ce melodie începe. E *Born to be wild* și ne pufnește râsul.

Peste tot în jur sunt numai blocuri înalte, neizolate, murdare, câte un tricolor pe la câte-un geam și o inimă Maggie, rătăcită. undeva pe la etajul 9, drept în față. Asta e de ani buni. Apoi apare în sfârșit ceva care mă mai înveselește puțin și, de bucurie, scot o țigară.

– Fii atentă, mă întorc către Oana, acolo, pe balconul ăla de la 2...

Se uită și ea și se luminează. E un desen frumos tare: o broască țestoasă imensă, verzuie, cu niște căști portocalii pe urechi, iar în fața ei e întrebarea asta: *Visezi?*

– Intru să iau un suc, ok? îmi spune, dar nu răspund.

Las bicicleta lângă trotuar, scot aparatul din rucsac, mă apropii și fac câteva poze. Mai trag câteva fumuri în timp ce mă uit pe display, apăs bine mucul pe tabla coșului de gunoi, că am și eu o obsesie, să fie bine stins, și mă duc mai aproape de broască. Seba râdea de mine când ieșeam să ne plimbăm și eu eram numai cu ochii după ziduri sau garduri pe care scria sau era desenat ceva, am sute de fotografii cu tot felul de însemne ale orașului, *Nicio virgulă nu-ți scapă* zicea.

Din senin, am senzația că cineva sau ceva îmi scutură haotic rucsacul de pe umăr. Simt o smucitură puternică și un pumn în spate, și încă unul, ce mama dracului, îmi vine să zic, dar nu iese niciun sunet, mă ghemuiesc direct pe jos, țin aparatul strâns și de durere nici nu mai respir câteva secunde. Când totul pare să se fi liniștit, ridic privirea cu greu și văd cum un copil fuge cu rucsacul meu cu tot. Nu înțeleg. Nici Oana nu pare să înțeleagă mare lucru, doar țipă după ajutor, face câțiva pași, aleargă după ăla, pe urmă se răzgândește și vine spre mine:

– Rucs, Rucs!

Mă uit la ea și nu spun nimic. Abia acum mi se face frică și mă doare peste tot. Oana mă ajută să mă ridic. Rămân întâi în genunuchi, că tremur foarte tare. E ceva ce nu reușesc să controlez, sunt bine, aș spune, dar simt un zgâlțâit în tot corpul, așa că Oana se așază lângă mine și mă ia în brațe, stăm câteva minute, nimeni nu trece pe stradă, nimeni nu iese nici măcar la vreun geam, nici ăla sau aia care ascultă Rock FM, solidaritatea e un cuvânt abstract, doar țestoasa e tot acolo, la fel de frumoasă.

– Pizda mă-sii, aveam niște teze cu mine, zic câteva minute mai târziu, în timp ce-mi scutur mâinile și picioarele. Mă linșează ăia de-a XII-a. Și mi-am piedut și toată sâmbăta corectându-le!

Oana se uită la mine înduioșată.

– Mergem la poliție!

Dau din cap că nu, nicio poliție.

– N-am timp de prostii și declarații. La 10 am oră.

Pufăie nervoasă.

– De obicei, ăștia vor bani și apoi aruncă portofel, chestii. Rucsacul, poate. Dă aparatul și scutură-te, ești plină de praf.

– Serios? De unde știi tu că așa procedează? întreb și mă uit lung la dâra de sânge care vine de undeva de lângă cot.

– Am văzut în filme!

– Păi, și?

– Păi, și mergem prin cartier și căutăm. Cine știe, poate avem noroc. Uite, ia un servețel umed. Dacă nu, rămâne ideea cu secția de poliție.

– Mișto.

Mă șterg, tot mai curge, mai șterg o dată. E o julitură destul de serioasă. Mă doare și genunchiul. Și capul, dar asta de la spaimă, cred. Tricoul e puțin murdar, raiații par în regulă. Mă înțeapă ceva la umăr, trag de tricou iar și văd că și acolo m-a lovit. Fir-ar!

– Te ajut? Hai că te șterg eu.

Oana e îndemânatică și în câteva minute par nouă. De undeva se aude venind un tren, n-am mai auzit sunetul ăsta de o grămadă de timp, de când eram pe la începuturi cu Seba și mergeam în gară să ne uităm la trenuri. Vorba vine. În realitate, el

stătea pe o bancă, iar eu căutam vagoane cu graffiti. Nu văd nicio cale ferată nicăieri, așa că mă uit spre Oana mirată:

– M-a lovit și la cap?

– Dincolo de blocuri e depoul. Capul tău e în regulă.

Mă privește blând și cu îngăduință.

– Cu genunchii cum e?

– Acceptabil.

– Perfect.

Mă uit la ceas rapid, mai am aproape o oră până trebuie să merg la școală. Plecăm în liniște. Bag mâna în buzunarul din spate, scot pachetul de țigări și iau una cu nerăbdare. Atâta nerăbdare, că Oana se uită nemulțumită. Știu că am ajuns să îi exasperez pe toți din jur, și puțini sunt cei care mă acceptă așa, fumegând, dar pentru mine funcționează și ca un test. Dacă nu mă simt bine lângă cineva în timp ce fumez, dacă mă apucă durerea de cap sau simt țigara inutilă, incomodă între degetele de la mâna stângă, e clar că ceva nu funcționează și că prea mult timp nu mai trebuie să pierd lângă celălalt. E un fel de intuiție a fumătorilor, îmi place să cred.

În plus, toate amintirile mele mișto au legătură cu țigările – sunt un depozit ambulant de senzații, arome. În toate pozele care îmi plac, apar cu țigara în mână, în colțul buzelor, o aprind sau o sting. E nelipsită. Și prietenii mi i-am ales în funcție de apetența tabagică. Aveam 14 ani când m-am îndrăgostit de Bogdan, un coleg de școală, și asta numai pentru că știa să fumeze. Timp de vreo două luni, l-am admirat în pauze când se ascundea în WC-ul fetelor să poștească o țigară cu gașca. Era singurul dintre ei care intra în transă după două

fumuri. Ceilalți vorbeau, scuipau fum, ăsta tăcea și savura. Oficial, ne-am întâlnit de patru ori în vacanța de primavară, adică exact cât a ținut pachetul meu de țigări, cumpărat cu banii din pușculiță. Mi-a luat ceva timp să pricep că L&M-ul roșu, cartonat și dreptunghiular fusese adevărata atracție. A existat, totuși, și o parte bună: tipul era super fan Nirvana, așa că măcar m-am ales cu Cobain din toată povestea aia.

Oftez și trag de bicicletă și bicicleta oftează odată cu mine. Nona mea, săraca! Are și ea deja 7 ani. 7 ani de kilometri și de povești. Pentru că la începuturi, în timp ce ne plimbam, îi făceam și tot felul de confidențe. Pedalam încet și vorbeam la fel de încet. E foarte interesant ce face singurătatea din om.

– Alo? Da. Da. Eu sunt. Nu pot să vorbesc chiar acum, vă sun în 15-20 de minute, e în regulă? Mulțumesc.

Mă uit întrebător cumva, poate mai risipim tăcerea asta, și Oana spune scurt ceva despre o trupă faină pe care o vrea pentru un concert în barul ei, dar încă nu s-au înțeles la bani. Atât. Nu trec nici câteva secunde și mai sună cineva și iar vorbește despre un contract. Negociază. Ridică vocea. Aspectele astea pragmatice ale Oanei nu prea mă impresionează, așa că, de plictiseală, încep să mă uit fix la tot ce văd în jur: blocurile murdare, magazinele de la parter, adidașii spălați și atârnați la ferestre, rufele agățate alandala, un câine maro cu negru, slăbănog, agățat cu lesa de un gard, așteptându-și stăpânul, poate, trei copii cu ghiozdane în spate venind din dreapta, de undeva, un BMW parcat pe jumătate de trotuar și claxonul care se aude insistent. Mi-e silă de foșgăiala pe care nu o cunosc, dar o presimt venind din camerele înghesuite în care se gătește, se mănâncă, se doarme la un loc.

Am obosit. Am văzut o groază de garsoniere cu o groază de porcării: igrasie, gândaci, fluturi mari și urâți, molii, mobilă multă, bibelouri imense, pereți scorojiți, locuri mici și întunecoase. Și atunci când eram în București am locuit un an în cămin și era spațiu mic și mirosea urât, dar măcar aveam 19 ani și nu îmi păsa. În plus, nici nu mi se părea că merit mai mult, plecasem de acasă, o abandonasem cumva pe maică-mea și mă simțeam vinovată. O sunam zilnic să văd cum îi e, cum e tata, cât bea, cum vine acasă. Și mă lovea așa o tristețe urâtă și apăsătoare că ea e acasă cu el și se chinuie, iar eu nu mai sunt acolo, să o apăr. Dar acum, gata. Tata a murit de un an, mama e bine, iar eu spun că vreau ceva mai bun.

E o chestie vitală pentru mine să găsesc un spațiu care să-mi dea siguranță. Un culcuș moale, cum pregătesc animalele pentru puii lor încă nenăscuți. Nu pot să stau oriunde. Am locuit cu Seba într-o casă cu camere înalte de 4 metri și o sobă mare, de teracotă verde și una de teracotă albă. Aveam un pian vechi și rafturi pline cu cărți. Mi-e așa de dor uneori de locul ăla, încât de câteva ori, în loc să merg spre apartamentul lui Carmen, am plecat de la școală în direcția cealaltă și m-am trezit destul de aproape de poartă. M-am și speriat când mi-am dat seama. Odată, când știam sigur că Seba e plecat la Cluj la un concert, m-am dus acolo și am stat toată după-amiaza. Am dormit chiar în patul meu. Am ieșit pe verandă și am băut o cafea și am mângâiat cu privirea grădina în care am plantat mentă, cimbru, sunătoare și mușețel, bradul pe care îl împodobeam de sărbători, pietrele mari pe care le-am adus de prin păduri și de pe șantiere, ca să arate aleea mai frumos. Am vrut

să fie un fel de a-mi lua la revedere, dar în final mi s-a părut ciudat și am plecat deprimată pentru că, deși toate erau așa cum le-am lăsat, nimic nu mai era la fel.

Vreau un loc al meu. Vreau să îmi pun pe pereți poze și tablouri colorate. Vreau o bibliotecă mare, pe un perete întreg, de sus până jos, vreau un balcon mic și frumos în care să ies să citesc și să fumez. Vreau o bucătărie simplă, cu portocaliu, maro și verde. Și galben, neapărat. Vreau mobilă de la Ikea. Da. Vreau mobilă de la Ikea, mobilă veselă de la Ikea, covoare de la Ikea, lenjerie de pat de la Ikea, totul de la Ikea.

– Stop, stop, îmi face Oana semn când vede că o depășesc. Zâmbește: cum ești?

Habar n-am ce să răspund la întrebarea asta. Nu știu nici măcar dacă se referă la faptul că mâine divorțez de frate-su sau la incidentul din cartier. Ridic din umeri. Nu mi-e bine, îmi vine să zic. Mi-e urât. Mi-e un fel de senzație de gol, de rece pe șira spinării, prin tot corpul, de furnicături pe sub piele. Mi-e frică de tot ce se va întâmpla de mâine încolo.

Când eram mică, credeam că oamenii mari sunt siguri pe ei, că odată cu vârsta vine un fel de stabilitate. De încredere. Credeam că dacă ești mereu ocupat și ai treburi multe de făcut, și ai copii, și serviciu, nu e timp să te plictisești, să-ți pui tot felul de întrebări la care nu găsești răspuns și nici nu te bântuie tot felul de temeri.

Îmi plăceau câteva prietene de-ale maică-mii, mai ales una, învățătoare, Dana Fischer, care era mereu foarte aranjată și avea unghii mari, roșii, cu care bătea ușor în tablă atunci când explica ceva. Avea un mers apăsat, râdea cu poftă, nu părea deranjată

de nimic. Dana Iancu scriam eu pe caietul-catalog cu care mă jucam prin casă de-a învățătoarea, ca Dana vreau eu să fiu, îi spuneam maică-mii. După un timp a rămas însărcinată, a avut un copil și totul părea perfect, până am auzit că a divorțat și a plecat în Germania cu un tip mai tânăr. Fără copil. Doar cu tipul. Atunci am auzit de divorț pentru prima dată, maică-mea vorbea despre asta de parcă era o boală mortală. DI-VORȚ. ORȚ.

A fost asta soluția? aș întreba-o pe Dana Fisher. De unde știm noi sigur că asta e soluția? o să-l întreb pe Seba când o să răspundă la telefon. De unde?

– Așa bine?

Dau din cap.

– Am o idee! Tu ai căutat până acum numai în zone dintr-astea urâte. Ce-ar fi să te muți într-o garsonieră nouă? Într-un bloc care miroase a proaspăt, mai aproape de centru? Ce zici?

– Ce zic?! Zic pas, asta zic, de unde bani de-o garsonieră nouă?

– Băi, vara e mult mai ușor. Întreținerea nu vine mult, o să vezi. E una de închiriat chiar lângă mine. Dacă vrei, mă interesez. Altul o să fie vibe-ul! Tu ești stresată de parcă vrei să găsești ceva pentru toată viața... las-o dracului, n-ai de unde să știi ce se întâmplă vara asta!

Vara? Vara?! Nimic bun nu se întâmplă vara, îmi vine să-i zic, doar ai citit și tu Sylvia Plath, n-ai văzut ce depresie acolo, o ia aia razna, cam așa simt și eu vara și căldura. Plus moleșeala ca o cremă stricată care mi se lipește pe corp. Nici să respir nu pot, uneori, am și atacuri de panică, Seba, la fel, se simțea teleghidat, vara nu lucra, vara nu avea niciun proiect, a fost ideală combinația asta de profesor și de actor.

Dar nu zic nimic, n-are rost, și, pe de altă parte, chiar ar trebui să schimb ceva, pentru că și eu m-am săturat să-mi tot plâng de milă. *Trebuie să mă răsfăț. Să îmi fie drag de mine*, cum zice psihologul la care merg deja de două luni, o dată pe săptămână, și încă vorbim despre taică-meu și copilărie.

Taică-meu. Pe care, mai nou, îl tot visez. Visez că îl astept să vină, visez că îmi spune că e nefericit, într-o limbă împleticită și moale, visez că e viu și beat și trebuie să-l caut prin baruri, pe străzi, să fac cumva, să găsesc pe cineva cu care să-l aduc acasă. De fiecare dată, mă trezesc speriată, apoi îmi aduc aminte că a murit și mă mai liniștesc.

– Poate că ai dreptate, zic încet.

– Bun.

Mergem cu privirile concentrate în jur și gândurile aiurea, cel puțin ale mele sunt tot mai departe, când o aud iar:

– Am emoții azi. Dacă în realitate o să fie altfel?

O privesc lung o vreme și cu greu îmi aduc aminte că azi vine iubitul ei în oraș. Iubitul ei *din spațiul virtual*, cum am tot zis până acum la mișto, capătă contur.

– Păi, abia te lămurești, îmi dau și eu cu părerea. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, nu?

– Mda.

– Să îmi zici cum îl cheamă, să-l caut și eu pe Facebook, Instagram, facem un mic research.

– Nu-i nevoie, știu tot ce trebuie. Și oricum, n-are!

– Ce n-are?

– Facebook, Instagram.

– Dubios.

Râdem amândouă și o privesc așa, cu mare drag, deși un pic mi-e ciudă că tocmai acum, când eu mă despart, ea e cu cineva, pentru că mi-ar fi plăcut mult să ieșim iar ca pe vremuri, să dansăm și să ne luăm sandvișuri de la Tanina pe care să le mâncăm dimineața, în parc. Să citim Zeruya Shalev și să vorbim nopți întregi, la telefon, să dăm petreceri în pijamale, să plecăm în city-break-uri, cum a fost ăla din Bratislava. Adică să facem tot ce făceam înainte ca eu să mă mărit val-vârtej cu frate-su.

Să alung toate gândurile egoiste din cap, zic cu voce tare:

– Adu-l diseară în bar și dacă nu îți place mă suni, vin repede și te salvez!

Se uită la mine lung și dă din cap a pagubă. A picat aiurea, iar ea e prea stresată dacă nu poate nici măcar să râdă pe subiectul ăsta. Tac. Tace. Simt niște înțepături în cot, dar mă hotărăsc să le ignor și să merg mai departe. Vreau să plecăm de aici, zic încet, dar îi aud vocea:

– Uite! Acolo, vezi? Lângă chioșcul ăla!

Tresar și mă duc repede după ea. El e. Fix lângă un chioșc de ziare, rucsacul meu așteaptă cuminte să-l recuperez. Mă dau jos de pe bicicletă, pun mâna și cotrobăi rapid, e deschis, numai bine, puteau să fi zburat toate tezele mele, dar nu, sunt acolo, în folie, îmi vine să țopăi și chiar sar așa, șchiopătând, de câteva ori.

– Vezi de portofel, dă-le naibii de teze!

Răscolesc în continuare, portofelul nu e, încerc să îi zic Oanei, dar nu apuc să deschid gura că o văd deja venind cu el

– Era mai încolo.

Pare în regulă, fără bani, dar nici nu mă așteptam să mai fie, oricum, n-aveam decât vreo 20 sau 30 de lei.

– E bine.

Mă mai uit o dată, că nu văd buletinul. Nu e. Dar nici n-aș băga mâna în foc că l-am avut.

– Buletinul nu e. Dar nici nu știu dacă...

– Ce?

– Nu știu dacă l-am avut sau... că nu tot timpul...

Se uită la mine ciudat:

– Păi, și mâine?

Ridic din umeri:

– O fi un semn, na, ce, nu se poate?! Tu ești aia care găsește simboluri și semnificații în orice, adaug râzând.

Însă Oana nu zâmbește.

– Fă o listă cu locurile în care ar putea fi și caută-l!

– Lasă, că nu...

– Fără buletin trebuie să luați de la capăt toată procedura. Nu se poate altfel.

Mă uit speriată la Oana, tonul ei îngrijorat mă face să mă scutur așa, ca de ceva greu, apăsător.

O fi un semn prefer totuși să mă gândesc, iau rucsacul, bag aparatul și verific telefonul, să văd dacă am apel sau sms de la Seba. Încă nu.